

Софія РУДЕНКО – молода літераторка, студентка 3-го курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Народилася 17 серпня 1998 року в селі Селеціні Машівського району Полтавської області, закінчила місцеву загальноосвітню школу I-III ст. (2015), наразі здобуває фах учителя української мови й літератури та редактора освітніх і літературних видань у виші. Головним її захопленням є читання. Книги спочатку просто приносили насолоду, а потім стали своєрідною терапією. Читає фантастику і трилери, рідше – детективи.

Писати відгуки на книги почала нещодавно. Таким чином намагається відновлювати в пам'яті цікаві моменти, через які книги колись стали улюбленими.

«ОСТАННІЙ ЛИСТ ВІД ТВОГО КОХАНОГО» – РОМАН ПРО КОХАННЯ, НАД ЯКИМ НЕ ВЛАДНИЙ ЧАС

Літературно-критичне есе

*Я все одно люблю тебе – навіть якщо
немає ні мене, ні любові, ні життя на землі –
я все одно люблю тебе.*

Зельда – Скотту Фіцджеральду, в листі

Джоджо Мойєс – відома британська письменниця й журналістка. Вона вміє торкатися струн душі свого читача словом. Зворушливі історії допомогли авторці знайти мільйони прихильників не лише в рідній Великобританії, а й у багатьох інших країнах. Неодноразову переможницю премії «Асоціації любовних романістів» у номінації «Романтична новела року» здебільшого знають за романом «До зустрічі з тобою». Але одну з перемог вона здобула саме завдяки тому творові, про який далі піде мова.

«Останній лист від твого коханого» – це чуттєва й сумна історія, у жодному разі не сентиментально-примітивна. Але, звісно ж, про кохання. «Елегійна... емоційно палаюча... по-справжньому захоплива казка Мойєс глибоко резонує в сьогоднішньому мінливому, не досить затишному світі», – таку думку висловив американський щотижневий журнал Publishers Weekly.

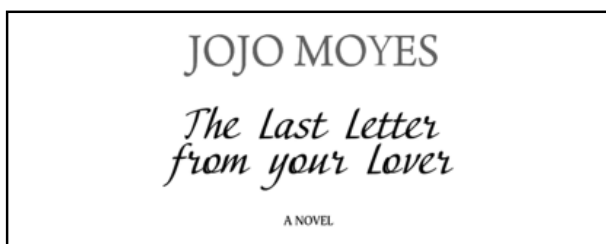
Роман був написаний 2010 року. Дуже гарно звучить його назва в оригіналі – «The Last Letter from your Lover». Авторка переносить нас в Англію 1960 року, а потім знову повертає в сучасність.

Якщо схочете розпочати читати Джоджо Мойєс, будьте готові до того, що в її творах переплітаються дві життєві історії. Принаймні так було в тих романах, які я читала.

«Господи, що я тут роблю? Це не моє життя»

За сюжетом, Дженніфер Стерлінг, дружина багатія, прокидається в лікарні. Вона тут, бо потрапила в аварію, проте після ДТП анічогісінько не пам'ятає. Водночас усе навколо зробилося для дівчини чужим і непотрібним. Аж поки вона випадково не знаходить лист від іншого чоловіка. Його адресант зізнається Дженніфер у коханні і просить покинути Лоренса, її чоловіка, та бути з ним. Але горопаха і його не може пригадати. Як же ж учинити? Як бути щасливою, коли не знаєш, кого любила?..

Уже в сьогоднішній мовиться про Еллі, молодшу репортерку, яка випадково знаходить один із тих листів в архіві своєї газети. Дивовижно, але саме від цієї знахідки залежить доля обох жінок. Та чи знайде журналістка правильне рішення підкинутої долею шаради?

Спочатку мені було жаль Лоренса, стосовно якого, я вважала, дружина повелася вкрай жахливо. Але потім – із незрозумілих причин – я змінила свою думку. Текст мовби втягнув у себе, змусив злитися з долею героїні; усі ці листи, намагання знайти того, хто тебе цінував і любив над життя, додавали інтриги й інтересу до роману. Можливо,

ще й тому, що зараз у стосунках між людьми все відбувається не настільки романтично.

«Далеко від тебе – за тисячі миль від тебе – мені не стає легше»

Хоч описи в сучасній прозі – це прийом, із яким письменникові слід бути обережним, Джо-джо Мойєс, на мій погляд, уживає їх досить уда-ло і доречно. Вони не нудні й навіть необхідні. Усі ці деталі – як плинули їхні вечори (щасливі кілька годин), хто як дивився і що відчував – це те, чого справді потребує читач. Через них авторка звертається до нас – дозволяє відчути себе непомітними учасниками історії.

Доказом того, що книга чудова, є і мій власний приклад. Бо я завжди ставлю себе на місце персонажів, переживаю кожну їхню емоцію. Мабуть, як і всякий, хто обожнює читати. Було таке відчуття, що це не історія кохання Дженніфер, а моя. Приходиш до тьми тільки тоді, коли закриваєш книгу. І навіть після цього життя (ще принаймні декілька днів) не є таким, як раніше.

«Останній лист від твого коханого» – роман, який переконує, що книги змінюють нас. Вони стають невід'ємною частиною нашого життя. І ми, самі того не помічаючи, використовуємо їх: чи для того, щоб знайти вихід зі складної ситуації, чи щоб зробити важливий крок, а може, щоб сказати щось зараз, аби потім не пошкодувати про своє мовчання, як героїня якоїсь із прочитаних нами книг. Колись і ця історія на підсвідомому рівні дасть вартісну пораду: «Ти сильна людина, ти можеш продовжувати жити, знаючи, що справжня любов можлива», навіть якщо «в нас ніколи не буде на неї права».

